

AZ 1972. ÉV BEDŐ ALBERT-DÍJASAI

DR. SPEER NORBERT

erdőmérnöki oklevelét a Műegyetem Erdőmérnöki Karán Sopronban, 1934-ben nyerte el.

Pályájának kezdetén tevékenyen részt vett az Alföldfásítás munkájában. Az ugodi hitbizományi uradalomban a húszárokelőpusztai és franciavágási fűrészüzem tervezése és kivitelezése nevéhez fűződik.

A felszabadulás után állami szolgálatba került. Erdőrendezőként részt vett az erdők államosításának munkájában. Az Erdőközpontban üzemgazdasági osztályvezetőként elindítója volt az erdészeti újtómozgalomnak. Az Országos Erdészeti Főigazgatóságon műszaki osztályvezetőként a fakitermelés műszaki fejlesztése, a kitermelt faanyag hatékonyabb, ipari célokra történő felhasználása érdekében fejtett ki tevékenységet.

Az ERDÉRT Vállalat főmérnökeként tevékenységének középpontjában a vállalat ipari termelésének kifejlesztése állt. A későbbiekben a LIGNIMPEX Külkereskedelmi Vállalatnál főosztályvezetőként dolgozott. Külkereskedelmi tevékenysége során a felhasználó iparban a jahelyettesítés megvalósítása érdekében fejtett ki eredményes tevékenységet, ami a népgazdaság számára jelentős tőkés import megtakarítását tette lehetővé. Kezdeményezője volt az azóta számottevő nagyságot elért hazai lombos-exportnak.

Az ERDÉRT Vállalat vezérigazgatójaként nevéhez fűződik a vállalat nagyfokú — főként szovjet gyártmányú gépekkel történő — gépesítése és az ipari termelés nagymértékű kifejlődése. Kezdeményezője volt az ipari termelés során keletkezett hulladék további, ipari célokra történő feldolgozásának.

Dr. Speer Norbert sokoldalú szakíróként, a szaktudomány munkásaként is ismert. Cikkeiben, tanulmányaiban a fagazdaság egészét érintő műszaki fejlesztési kérdések, az erdészeti kereskedelem és az erdészeti gazdaságtan problémái szerepelnek. Számos írása jelent meg az Erdészeti Lapok, Az Erdő, az Erdőgazdaság és Faipar, a Faipar című szaklapokban, továbbá a Gazdaságban, a Világgazdaságban, a Figyelőben. Nagykötöttséget jelentő mindennapi mun-

kája mellett, írta az „Erdészeti kereskedelem szerepe az erdő- és fafeldolgozásban” címet viselő doktori disszertációját, melynek sikeres megvédése alapján elnyerte a műszaki doktori címet az Erdészeti és Faipari Egyetemen. Társszerzője az „Erdészeti kereskedelemtan” című egyetemi jegyzetnek.

Dr. Speer Norbert 1935 óta tagja az Országos Erdészeti Egyesületnek. Huzamosabb idő óta tagja az Egyesület elnökségének, ezenkívül tagja a Faipari Tudományos Egyesület elnökségének is. Az Egyesület ERDÉRT Csoportjának elnöke. Kezdeményezője volt az Egyesület Kereskedelmi Szakosztálya megalakításának, amelynek jelenleg is vezetője. Kezdeményezője volt több tudományos jelentőségű egyesületi rendezvénynek, például 1971-ben „Piackutatás-marketing” témában, 1972-ben a „Fenyőgömbfa és fenyőhelyettesítés” témakörben. Az Egyesület helyi csoportjainál rendszeresen tart továbbképző előadásokat az erdészeti kereskedelemmel összefüggő kérdésekről. Sokirányú elfoglaltsága ellenére figyelemmel kíséri és hatékonyan támogatja az Egyesület ERDÉRT Csoportjának munkáját.

Munkásságának elismeréséül a Népköztársaság Elnöki Tanácsa a Munka Érdemrend ezüst és bronz fokozatával tüntette ki, többszörös Kiváló Dolgozó, számos egyéb kitüntetésnek és az Árvízvédelmi Éremnek a tulajdonosa.

VÁN LÁSZLÓ

erdőmérnöki oklevelét 1949-ben szerezte meg Sopronban. Pályafutását még azon évben Kiskunhalason kezdte és — egy év zalai szolgálatától eltekintve — azóta is megszakítás nélkül a Duna-Tisza közének homokján folytatja, immár 23 éve.

Különböző beosztásokban dolgozott, de mindig az erdőművelés vonalán, előbb mint erdészeti műszaki vezető, majd Kecskeméten az Erdőgazdaság központjában mint erdőművelési előadó, csoportvezető, jelenleg osztályvezető. Munkássága — melyet az Alföldfásításnak, a homok erdősítésének, a meglevő erdők nevelésének és átalakításának szentelt — a gyakorlati erdész jellemző pályafutása: egy célra összpontosított, de annál eredményesebb alkotómunka. Közvetlen vagy közvetett irányításával 30 000 hektár erdő létesült a jelenlegi Kiskunsági Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaság területén, amiből 22 000 hektár az új erdő. Bács-Kiskun megye erdősültsége e nagy munka következtében az 1945. évi 7 $\frac{1}{2}$ %-ról 13 $\frac{1}{2}$ %-ra emelkedett.

Ez a nagyarányú erdőtelepítés igen nagy tömegű: évi 30—35 millió kiültethető fenyőcsemete előállításának, nevelésének megoldását kívánta a szélsőséges termőhelyen. Ván László sikerrel oldotta meg ezt a fontos feladatot is.

Gyakorlati munkája során a szaktudományt is gazdagította, amikor a táj erdőtípológiájának, az ahhoz csatlakozó erdősítési és csemetetermelési technológiának, a fásítási tipológiának és az erdőnevelési irányelveknek kidolgozásából a legnagyobb részt magára vállalta, gazdag gyakorlati tapasztalatát tu-

VÉGVÁRI JENŐ

erdészeti pályafutását 1935-ben erdészként kezdte a Szeged-királyhalmi erdészeti szakiskola elvégzésével (1942-ben pedig oklevelet szerzett az esztergomi alerdész szakiskolában). Kerületvezető erdész, üzemegységvezető, erdészvezető munkakörökön keresztül jutott jelenlegi igazgatói beosztásáig. Már mint igazgató végezte el tanulmányait és nyert erdőmérnöki oklevelet az Erdészeti és Faipari Egyetemen 1962-ben.

Szolgálatának legeredményesebb éveit a Pilisben és a Vértesben töltötte. Irányítása alatt alakultak ki a Pilisi Parkerdőgazdaság alapjai: a feltáráshálózat, a jóléti célzatú erdő- és vadgazdálkodás. Munkásságával szorosan összefügg a pilisi erdősítések eredményessége, különösen a piliscsabai kopárok erdősítése.

dományos rendszerbe foglalta. Termőhelyfeltárásai a cellulóznyár fásítási program tervezéséhez és megvalósításához nyújtanak alapot.

Szakmai munkásságának értékét nagyban fokozza az a körülmény, hogy az mindig alapos közgazdasági szemlélettel párosult.

Az Országos Erdészeti Egyesületnek 1950 óta tagja. Egyesületi tevékenységét a homokot ismerő és szerető fiatal erdészszakemberek nevelésére koncentráltan s alaposan kivette részét helyi csoportján belül a szakmai továbbképzésből.

Munkájának elismeréseként a Nép-köztestület Elnöki Tanácsa a Munka Erdemrend ezüst fokozatával tüntette ki; ezenkívül az Erdészeti Kiváló Dolgozója kitüntetések birtokosa.

Magas színvonalú irányító tevékenységére jellemző, hogy vértesi munkálkodásának kezdete: 1968 óta az erdőgazdaság két ízben nyerte el a „Kiváló Vállalat” címet, két ízben a „Szocialista Munka Vállalata” címet és kétszer tüntette ki a Mezőgazdasági és Élelmezésügyi Minisztérium Dicsérő Oklevéllel. Az elsők között ismerte fel a munkakonzentráció szükségességét, a munkaműveleti gépesítés helyett a folyamatok komplex gépesítésének célszerűségét, valamint a fajfeldolgozás vertikális fejlesztésének szükségességét. Mindezt munkaterületén meg is valósította, a jó gazdasági eredmények folyamatos fenntartása mellett céltudatosan emelte erdőgazdaságát egyre magasabb műszaki színvonalra.

Hivatali munkája mellett szolgálatának első évétől, 1933-tól kezdve nagy aktivitással vesz részt az erdőszet társadalmi mozgalmában, az egyesületi munkában. Az Országos Erdészeti Egyesület Tatabányai Helyi Csoportjának az

elnöke, a 30 éves tagsági jelvény tulajdonosa. Csoportján belül szorgalmazza a rendezvényeket, azokon személyesen is részt vesz, sőt előadói szerepet vállal. Kettős funkcióban folyamatosan hangolja össze a gazdasági és az egyesületi munkát. Munkatársaiban nemcsak a beosztottat, hanem a szakmai kartársat látja, áthatja a velük való törődés, a szakmai összetartás ápolása. Gondosan őrzi a szakma tradícióit, gyűjti annak tárgyi emlékeit.

Társadalmi tevékenységével sokoldalúan szolgálja az erdőszet ügyét. Különösen a pilisi erdőgazdaságban fejtett ki eredményes erőfeszítést annak érdekében, hogy a természetjáró mozgalom az erdő érdekeit is szolgálja. Jelenleg a megyei vadásztársaság elnöke.

Munkássága elismeréseként a Népköztársaság Elnöki Tanácsa a Munka Érdemrend ezüst fokozatával tüntette ki s négy ízben részesült az Erdészeti Kiváló Dolgozója miniszteri kitüntetésben.

Király Pál:

AZ ALAPSZABÁLY-TERVEZET INDOKLÁSA

A társadalmi egyesületek legfontosabb okmánya az Alapszabályok. Az egyesület ebben teszi közzé megalakulásának és működésének célját, ebben nyilvánítja ki, hogy kit és milyen feltételek mellett ismer el tagjának. Itt határozzák meg, hogy milyen szervezetben működik az egyesület és meghatározzák a működés szabályait is, ami törvény a tagokra nézve. Az állam is az Alapszabályok jóváhagyása révén ismeri el hivatalosan az egyesület létét. A jóváhagyás egyben állami utasítás is arra nézve, hogy az egyesület az Alapszabályokban foglaltak szerint (és csak aszerint) folytathatja működését.

Az Országos Erdészeti Egyesület 1866-ban történt megalakulása óta több ízben tette közzé Alapszabályait. (Így pl. 1866—67-ben, 1870-ben, 1897-ben, 1903-ban, 1908-ban, 1913-ban, 1916-ban stb.). Az egyes kiadások tükrözik azokat a változásokat, amelyek az Egyesület célkitűzésében bekövetkeztek egy-egy konkrét történelmi időszak folyamán.

Egyesületünk jelenleg (1972-ben) érvényben levő, a Belügyminisztérium által is jóváhagyott Alapszabályát 1951 februárjában alkotta meg. Az azóta eltelt két évtized alatt az Egyesület életében is, a társadalmi körnuezetben is végbe ment jelentős változások szükségessé tették az 1951. évi Alapszabályok korszerűsítését, módosítását.

Az Alapszabály átdolgozásának döntő impulzusát az a körülmény adta, hogy az MSZMP KB Titkárságának Gazdaságpolitikai Osztálya 1969-ben széles körű vizsgálatot és értékelést végzett a MTESZ munkáival kapcsolatban és ennek nyomán határozatokat hozott. A határozatok között többek közt szerepelt a